

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/31/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1615201450
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Roštárová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1615201450.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v senáte v zložení: predsedníčka senátu JUDr. Darina Kriváňová a členovia senátu JUDr. Branislav Král a JUDr. Alena Roštárová v právnej veci žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: N. W., nar. XX.XX.XXXX, O. Y. č. XXX, XXX XX O. Y., o zaplatenie 839,33 Eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky č.k. 4C/147/2015-42 zo dňa 17.09.2018, takto

rozhodol:

Krajský súd Bratislava rozsudok Okresného súdu Malacky č.k. 4C/147/2015-42 zo dňa 17.09.2018 v napadnutej zamietajúcej časti, v ktorej zamietol nárok žalobcu na zaplatenie úroku 19,9 % ročne z nezaplatenej istiny 839,33 Eur od 15.01.2015 do zaplatenia a vo výroku o náhrade trov konania zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

že žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu 839,33 €, úrok z úveru v sume 69,11 €, úrok z omeškania 1,71 € a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 839,33 € od 11.03.2015 do zaplatenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 69,11 € od 15.01.2015 do zaplatenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86,52 %, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí.

2. Žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 839,33 € s príslušenstvom a náhrady trov konania. Žalobu skutkovo odôvodnil tým, že dňa 07.08.2013 uzatvoril so žalovanou úverovú zmluvu č. 6XXXX, na základe ktorej jej poskytol peňažné prostriedky - úver vo výške 1.200 € na žalovanou určený účet a žalovaná sa zaviazala splácať úver v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bola povinná splatiť do 20.07.2016. Po vyčerpaní poskytnutého úveru žalovaná porušila svoje zmluvné povinnosti, a preto bola listom zo dňa 23.12.2014 vyzvaná na predčasné splatenie poskytnutého úveru v lehote do 14.01.2015. Napriek výzve nebola pohľadávka uhradená. Pohľadávka žalobcu predstavuje ku dňu zosplatnenia úveru sumu 975,89 €, ktorá je tvorená nezaplatenou istinou poskytnutého úveru vo výške 839,33 €, úrokmi 69,11 € (úroková sadzba 19,9 % p.a. vyplýva zo zmluvy), úrokov z omeškania 1,71 € (úroková sadzba 5 % p.a.) a poplatkov za upomienky vo výške 65,74 €. Žalovaná sa k žalobe nevyjadřila.

3. Súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že po vykonanom dokazovaní dospel k záveru, že žalobe je možné vyhovieť len v časti. Žalobca si uplatňuje v konaní nárok na zaplatenie pohľadávky z úveru. V konaní nebola sporná skutočnosť uzatvorenia zmluvy o úvere, ani jeho čerpania žalovanou. Ako vyplynulo z vykonaného dokazovania, žalobca odstúpil od zmluvy a vyhlásil predčasnú splatnosť úveru a vyzval žalovanú na zaplatenie úveru jednorazovo do 14.01.2015. Pohľadávka žalobcu predstavuje ku dňu zosplatnenia úveru, t.j. 14.01.2015, sumu 975,89 €. Pozostáva z nezaplatenej istiny poskytnutého úveru vo výške 839,33 €, kapitalizovaných úrokov z úveru ku dňu zosplatnenia 69,11 € (úroková sadzba 19,9 % p.a. vyplýva zo zmluvy), kapitalizovaných úrokov z omeškania 1,71 € (úroková sadzba 5 % p.a., pričom zákonná úroková sadzba predstavovala od

10.09.2014 5,05 % ročne) a poplatkov za upomienky vo výške 65,74 Eur. Ďalej uviedol, že predmetom konania bol záväzok žalovanej, ktorý vznikol zo zmluvy o úvere. I keď sporná zmluva predstavuje tzv. absolútny obchodný záväzkový vzťah (§ 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka), predmetná zmluva je súčasne spotrebiteľskou zmluvou a na žalovanú je potrebné hľadieť ako na spotrebiteľa, pretože pri jej uzavieraní nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca má postavenie veriteľa, keďže do právneho vzťahu so žalovanou vstupoval ako právnická osoba poskytujúca úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, teda na právny vzťah založený zmluvou o úvere je potrebné aplikovať aj príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka o spotrebiteľských zmluvách (§ 52 a nasl. Občianskeho zákonníka), a to cez odkaz podľa ustanovenia § 1 ods. 2 druhá veta Obchodného zákonníka. Podľa názoru súdu prvej inštancie uvedený záver vyplýva zo skutočnosti, že tzv. spotrebiteľské zmluvy (i keď sú upravené v Občianskom zákonníku) nepredstavujú osobitný zmluvný typ aplikovateľný len na občianskoprávne vzťahy, naopak príslušné ustanovenia Občianskeho zákonníka je potrebné aplikovať na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ bez ohľadu na to, či ide o občianskoprávny alebo obchodnoprávny vzťah (vyplýva to najmä z toho, že ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách sú systematicky zaradené vo všeobecnej časti Občianskeho zákonníka a teda nepredstavujú osobitný zmluvný typ zo záväzkovej časti). Preto na právny vzťah založený zmluvou o úvere aplikoval súd ustanovenia Obchodného zákonníka (čo sa týka konkrétnych práv a povinností), ako aj ustanovenia Občianskeho zákonníka (týkajúce sa spotrebiteľa a spotrebiteľských zmlúv). Z uvedeného podľa názoru súdu prvej inštancie vyplýva, že pokiaľ spotrebiteľ vstúpi s podnikateľom do obchodného záväzkového vzťahu, na tento právny vzťah je potrebné aplikovať aj ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa priaznivejšie. V zmysle § 54 ods. 1 druhá veta Občianskeho zákonníka si žalovaný ako spotrebiteľ nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie len z dôvodu, že uzavrel zmluvu podľa Obchodného zákonníka. V judikatúre bol prijatý záver, že v prípade občianskoprávneho vzťahu nemôže spotrebiteľ dojednať aplikáciu Obchodného zákonníka, ktorého aplikácia je pre spotrebiteľa nepriaznivejšia (rozsudok NS SR sp. zn. 5MCdo/20/2009 zo dňa 25.01.2011). Tieto závery platia aj pre zmluvy uzatvorené pred účinnosťou novely Občianskeho zákonníka s poukazom na citované ustanovenie § 879f ods. 3 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že nesplatená istina v uplatnenej výške 839,33 € predstavuje žalovanou čerpanú a nesplatenú sumu úveru a suma 69,11 € predstavuje úrok z úveru od poskytnutia úveru do vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru. Tieto nároky žalobca uplatnil dôvodne a súd žalobe v tejto časti vyhovel. Nakoľko je žalovaná v omeškaní s plnením peňažného záväzku a toto omeškania trvá, rovnako dôvodne žalobca uplatnil aj úrok z omeškania, a to vo výške 1,71 € vyčíslený z omeškaných splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru a úrok z omeškania v sadzbe 5 % ročne z uplatnenej a priznanej istiny a úroku od 15.01.2015 až do zaplatenia. K nároku žalobcu na zmluvné úroky súd prvej inštancie uviedol, že úver možno dohodnúť úroky a možno dohodnúť aj obdobie na užívanie finančných prostriedkov (úverové obdobie). Zákon teda umožňuje dodávateľovi na určitú dobu (do splatnosti) podľa jeho predstavy poskytnúť úver a vypýtať si za to dohodnuté úroky. Od začiatku sa prirodzene sledujú úroky na dohodnutú dobu, ktorej koniec završuje tzv. splatnosť úveru. Zo zákonom stanovených dôvodov (napr. nesplácanie úveru) má dodávateľ tiež právo splatnosť posunúť. Niet zákonného kogentného pravidla, podľa ktorého by dlžník mal povinnosť zo zákona platiť úroky popri úrokoch z omeškania. Ak úver nie je splatený po splatnosti, zákon priznáva za zadržiavanie finančných prostriedkov sankcie či už zákonné (úroky z omeškania s kogentne stanoveným limitom) alebo zmluvné (napr. zmluvná pokuta). Nikto asi nepochybuje o tom, že taký odklon od dispozície právnej normy, ktorý sleduje úroky popri úrokoch z omeškania či iných sankciách je v neprospech žalovaného. Ak by takejto dohody nebolo, zákon by umožňoval žalobcovi uplatniť po splatnosti sankcie úroky z omeškania pri pravidle o administratívnom strope na celkové sankcie zakotvenom v § 3a nar. vlády č. 87/1995 Z.z. Je evidentné, že úroky popri úrokoch z omeškania sú nielen odklonom od zákona v neprospech žalovaného, ale vo svojich dôsledkoch odporujú aj kogentnému zákonnému pravidlu. Uplatnený úrok 19,9 % p.a., prevyšuje úrok z omeškania a problematická klauzula o úrokoch popri úrokoch z omeškania (po splatnosti) prima facie potenciálne umožňuje navýšenie dlhu nad výšku poskytnutého úveru v rozpore s ust. § 3a ods. 3 nar. vl. č. 87/1995 Z.z. Úroky za poskytnutie úveru sa na rozdiel od odplaty za akúkoľvek inú odplatnú službu či kúpu tovaru odlišujú tým, že plynutím času narastajú (cena za poskytnutú službu narastá). Dohoda o platení úrokov za úver aj po splatnosti spôsobuje, že takéto úroky v skutočnosti navyšujú cenu za užívanie finančných prostriedkov za obdobie do dohodnutej alebo predčasne vyvolanej doby splatnosti a zneisťujú sankčný mechanizmus úrokov z omeškania. Takto dochádza k obchádzaniu inštitútu iného plnenia na účely aplikácie § 3a ods. 2 nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka. Z dôvodov vysvetlených a uvedených vyššie, dohoda, podľa ktorej má spotrebiteľ popri úrokoch z

omeškania prípadne ďalších sankciách platiť po splatnosti pohľadávky aj úroky za poskytnutie úveru do splatenia úveru spôsobuje značnú nerovnováhu ku škode spotrebiteľa, predstavuje značné zhoršenie postavenia spotrebiteľa oproti zákonnému pravidlu, ktoré chráni spotrebiteľa v úverových vzťahoch pred nadmerným navýšením dlhu oproti výške úveru. Je nepravdepodobné, že by spotrebiteľ takúto dohodu individuálne vyjednal s dodávateľom, ktorý zaobchádza so spotrebiteľom čestne a rovnocenne (C-415/2011, AZIZ, z Rozsudku Krajského súdu Prešov sp. zn. 6Co/190/2014 v analogickej právnej veci, na ktorý súd v tejto časti rozhodnutia poukazuje). Istina je suma poskytnutých finančných prostriedkov veriteľom vo forme úveru podľa § 503 ods. 1 prvej vety Obchodného zákonníka. Zmluvné úroky sú vždy splatné spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky, t.j. spolu s istinou. Doba splatnosti úrokov za poskytnutie peňazí sa tak zhoduje s dobou splatnosti úveru. Celková suma úrokov však musí byť zaplatená najneskôr do splatnosti dlžného zostatku úveru. Žalobca ako veriteľ preto nemohol oprávnenne požadovať od žalovaného ako dlžníka zmluvné úroky aj po splatnosti úverovej istiny. Po vyhlásení celého úveru za splatný sa istina úveru ďalej zmluvne neúročí, navrhovateľovi prislúchajú len úroky z omeškania. Uvedený záver vyplýva z podstaty zmluvného úroku, ktorá je odplatom za používanie finančných prostriedkov, ktoré sa poskytujú dlžníkovi do doby splatnosti. Na uvedenom nič nemení ani dohoda účastníkov, nakoľko táto je pre obchádzanie zákona absolútne neplatná. Žaloba je potom nedôvodná v časti úroku z úveru uplatneného po zosplatnení úveru a úroku z omeškania z takto uplatneného kapitalizovaného úroku. Preto súd zamietol žalobu v časti uplatneného nároku na zaplataenie úroku 19,9 % ročne z nezaplatenej istiny 839,33 € od 15.01.2015 do zaplataenia (teda úrok z úveru po zosplatnení úveru). Pokiaľ ide o nárok žalobcu, ktorý požaduje od žalovanej (spotrebiteľa) zaplataenie sumy 65,74 €, pričom táto suma podľa špecifikácie žalobu predstavuje poplatky za upomienky (15 € /za každú) a výzvu na predčasné splataenie úveru (30 €) v zmysle Sadzobníka súdnych poplatkov a dlžné poplatky za poistenie schopnosti splácať úver, súd prvej inštancie uviedol, že poplatky neboli so žalovanou individuálne dojednané a neboli obsiahnuté priamo v zmluve, ale až v Sadzobníku poplatkov. Podľa názoru súdu, výška poplatku za upomienky je neprimerane vysoká. Súd považuje za neprijateľné, aby žalovaná v postavení spotrebiteľa znášala akékoľvek výdavky žalobcu spojené s vymáhaním pohľadávky, ktoré si žalobca dokonca určil pevnou sumou a žiadnym spôsobom pritom nie je obmedzený v tom, koľko upomienok vyúčtuje, čo je jednoznačne v neprospech spotrebiteľa. Výška tohto poplatku je nielen v rozpore s ustanoveniami na ochranu práv spotrebiteľa, ale aj v rozpore s dobrými mravmi, keďže nie je ničím odôvodnená, a pritom niekoľkonásobne prevyšuje poštovné, ktoré žalobca v skutočnosti zaplatil. Navyše ani neprekázal, že by žalovanému uvedené upomienky zaslal. Preto súd prvej inštancie žalobu aj v tejto časti zamietol. Náhradu trov konania priznal podľa §262 ods. 1 a 2 CSP a § 255 ods. 1 CSP podľa pomeru úspechu vo veci. Právne vec súd prvej inštancie posúdil podľa § 497 ObZ, 499 ObZ, 502ods. 1 Obz, § 52 ods. 1 až 4 OZ, § 54 ods. 1a 2 OZ, § 517ods. 2 OZ, § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č.87/1995 Z.z.

4. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal proti zamietajúcej časti predmetného rozsudku a proti výroku o trovách odvolanie žalobca. V odvolaní uviedol, že súd prvej inštancie mu nepriznal nárok na zmluvný úrok po zosplatnení, nakoľko mu podľa názoru súdu tento nárok patrí len do splatnosti dlhu a následne je dlžník povinný platiť úrok z omeškania. S uvedenými argumentmi súdu prvej inštancie sa žalobca nestotožňuje a považuje rozsudok v napadnutej časti za nesprávny a odôvodňuje odvolanie tým, že rozhodnutie súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP). Uviedol, že pokiaľ súd prvej inštancie poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove 6Co/190/2014 a jeho odôvodnenie a argumenty v ňom uvedené, podľa ktorého veriteľ nemá nárok na dohodnutý obchodný úrok po zosplatnení s týmto žalobca nesúhlasí, navyše nejde o judikát, ale o jednotlivé rozhodnutie. Uviedol, že má za to, že dohodnutý obchodný úrok patrí veriteľovi do vrátenia požičaných peňažných prostriedkov, nie do splatnosti úveru. Tvrdenie, že úroky a úroky z omeškania sa vzájomne vylučujú, nemá oporu v právnych predpisoch. V tejto súvislosti poukázal na zákonné ustanovenia Občianskeho aj Obchodného zákonníka a komentár IURA EDITION k Obchodnému zákonníku, ktorý uvádza, že „Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t.j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné. Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov

má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Úprava úroku z omeškania, ako aj úroku z úveru je podporná (má dispozitívny charakter), a preto je, samozrejme, rozhodujúce, ako sa strany dohodli v zmluve. Svojou dohodou môžu rôzne kombinovať uplatnenie oboch inštitútov v konkrétnom prípade. Z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka vyplýva, že povinnosť platenia úrokov sa spája s obdobím skutočnej držby požičaných peňažných prostriedkov. Uvedené potvrdzuje aj ustanovenie § 16 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSÚ“), v zmysle ktorého, ak spotrebiteľ splatí spotrebiteľský úver úplne alebo čiastočne pred dohodnutou lehotou splatnosti, je povinný uhradiť úrok a náklady vzniknuté len za časové obdobie od poskytnutia spotrebiteľského úveru do jeho splatenia. Z vyššie uvedeného jednoznačne vyplýva, že tvrdenie, že po zosplatnení úveru veriteľovi už neprislúcha nárok na odplatu za poskytnuté peňažné prostriedky, nemá oporu v právnych predpisoch. Obchodný zákonník priznáva veriteľovi právo na dohodnutý úrok od poskytnutia peňažných prostriedkov, pričom stanovuje len moment vzniku tohto nároku, moment jeho zániku nestanovuje. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Súd prvej inštancie v odôvodnení odkazuje na § 3a Nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. (ďalej len „nariadenie“), ktoré stanovuje administratívny strop pre sankcie v prípade omeškania spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov k tomu uvádza, že v zmysle § 1 ods. 1 nariadenia odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Podľa § 3a ods. 2 predmetného nariadenia za sankcie za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov sa považujú úroky z omeškania, zmluvné pokuty a akékoľvek iné plnenia za omeškanie spotrebiteľa so splácaním peňažných prostriedkov. Nariadenie rozlišuje medzi najvyššou prípustnou výškou odplaty za poskytnutie peňažných prostriedkov a najvyššou prípustnou výškou sankcie za omeškanie. Jedná sa o dva rozdielne inštitúty, tvorené rozdielnymi zložkami. Dohodnutý úrok za poskytnutie peňažných prostriedkov je odplatom za ich poskytnutie, nie sankciou, preto na posudzovanie tohto úroku nie je možné uplatniť ustanovenie § 3a nariadenia. Z nariadenia taktiež nevyplýva, že by sa pri posudzovaní najvyššej prípustnej výšky sankcie za omeškanie mala zohľadňovať aj výška dohodnutého úroku. Napokon, aj samotný súd prvej inštancie v odôvodnení rozsudku uvádza, že cena úveru je pojmovo jednoznačne odlišiteľná od sankcií za omeškanie s plnením dlhu. Uviedol, že úroky z omeškania však treba vnímať ako sankciu za omeškanie s plnením celého nároku veriteľa, teda požičanej istiny a aj zmluvných úrokov, nakoľko do omeškania sa dlžník dostane ak neplní riadne a včas. Splácanie úveru bolo dohodnuté v anuitných splátkach, teda v rovnomerných splátkach zahŕňajúcich splácanie príslušnej časti istiny i úroku mesačne vždy v termíne splatnosti uvedenom v zmluve. V tomto prípade je teda riadnym plnením zaplatenie celej splátky v termíne splatnosti. V prípade, že dlžník neuhradí splátku v dohodnutej výške a v dohodnutom termíne splatnosti, očítá sa v omeškaní, pričom omeškanie je sankcionované povinnosťou platiť úrok z omeškania. Bolo by v rozpore s logikou veci, ak od momentu omeškania dlžníka, by bol dlžník odmenený a veriteľ potrestaný znížením výšky úroku z jej zmluvne dohodnutej výšky na výšku sankčného úroku z omeškania. Ďalej uviedol, že samotné zosplatnenie úveru ešte neznamená, že veriteľ má požičané prostriedky k dispozícii. Ak by tomu tak bolo, veriteľ by nebol nútený uplatňovať si nárok súdnou cestou a nevznikol by mu ani nárok na úrok z omeškania. Pokiaľ dlžník úver nesplatí ani po vyhlásení predčasnej splatnosti veriteľom, požičané prostriedky má stále k dispozícii dlžník a tieto môže užívať a požívať, teda realizovať úžitkovú hodnotu veci. Toto oprávnenie má dve stránky. Jednak je to užívanie, t.j. prisvojovanie si podstaty a úžitkových vlastností veci, a jednak prisvojovanie si úžitkov a plodov veci. Prvý aspekt v sebe zahŕňa aj možnosť podľa povahy veci túto aj spotrebovať a pod. Druhý aspekt sa týka len plodonosných vecí, či už ide o ich prirodzené plody alebo tzv. plody civilné. V prípade peňazí sú týmito plodmi úroky. K argumentu súdu prvej inštancie, že ak by veriteľ mal nárok aj na zmluvný úrok spolu s úrokmi z omeškania, vznikol by nespravodlivý stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a veriteľ by naďalej pohodlne inkasoval úroky. Pričom veriteľ môže zostať nečinný a nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku podotkol, že v prípade, že dlžník neplní pohľadávku riadne a včas, nemožno hovoriť o pohodlnom inkasovaní úrokov, keďže dlžník, ktorý je v omeškaní s platením istiny, neuhrádza ani úroky z nej. Teda rovnako, ako si veriteľ musí uplatniť svoj nárok na súde v časti istiny, musí si tento nárok uplatniť aj v časti úrokov. Na nečinnosť veriteľa teda určite nie je dôvod, pretože počas omeškania dlžníka s riadnym plnením, nemá veriteľ k dispozícii svoje peňažné prostriedky. Uviedol, že má zato, že rozhodnutie Najvyššieho súdu SR 4 Obo 143/98, na ktoré súd prvej inštancie poukazuje, sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. Žalobca odkázal na

aktuálnu rozhodovaciau prax krajských súdov v skutkovo a právne obdobných veciach konkrétne napr. na rozsudok Krajského súdu v Žiline č.k. 11Co/12/2017-90 zo dňa 31.1.2017, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 43Co/23/2017-92 zo dňa 29.11.2017, rozsudok Krajského súdu v Nitre č.k. 8Co/193/2017-88 zo dňa 7.12.2017, rozsudky Krajského súdu v Košiciach č.k. 5Co/297/2017 zo dňa 13.2.2018 a č.k. 5Co/311/2017 zo dňa 15.2.2018 a č.k. 5Co/250/2017 zo dňa 13.2.2018 a 5Co/414/2017, ktoré sú všetky zverejnené na stránke Ministerstva spravodlivosti SR, ako aj množstvo ďalších rozhodnutí súdov. Predmetné rozhodnutia uvádzajú, že zaplatenie úrokov z úveru dohodnutých podľa § 502 Obch. zák. má právo každý veriteľ, ktorý uzavrel písomne zmluvu o úvere a na základe ktorej úver skutočne dlžníkovi na jeho žiadosť poskytol, a to až do splatnosti úveru. Úroky z úveru sú totiž obsahom, a teda súčasťou záväzku dlžníka, a teda aj spotrebiteľa, na ktorom sa s veriteľom dobrovoľne dohodol. Záväzok dlžníka v zmluve platíť zmluvne dohodnuté úroky z úveru spolu so záväzkom vrátiť použité peňažné prostriedky. Keďže bola zmluva o úvere dohodnutá na dobu dlhšiu ako jeden rok, sú úroky z úveru v takom prípade, keď dlžník splácal dlh v splátkach, splatné spolu s každou splátkou. Celková suma úrokov musí byť dlžníkom zaplatená najneskôr so zaplatením zvyšnej časti istiny úveru. Úrok z úveru je v podstate cena za používanie poskytnutých peňažných prostriedkov, preto má dlžník zásadne povinnosť platíť tento úrok za skutočnú dobu ich používania, t.j. až do doby skutočného vrátenia úveru veriteľovi, pokiaľ si strany zmluvy o úvere nedohodli niečo iné. V zmysle § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatíť úroky. Vychádzajúc z tohto ustanovenia, obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj úroky, ktoré nemožno stotožňovať s úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platíť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka, ktoré je skutočnosťou, ktorá zakladá vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, samotný vznik nároku na úrok z úveru neovplyvňuje. V zmysle § 506 Obchodného zákonníka ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi. Pokiaľ ide o aplikáciu § 506 Obchodného zákonníka, toto ustanovenie upravuje špecifický prípad odstúpenia od zmluvy veriteľom pri omeškaní dlžníka, ktoré môže veriteľ využiť, ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Toto odstúpenie nespôsobuje zánik záväzku ex tunc. Ako to vyplýva priamo z dikcie ustanovenia, naďalej trvá právo veriteľa, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi, táto povinnosť odstúpením od zmluvy nezaniká. Ide o právny inštitút určený na ochranu veriteľa, a jeho využitím sa veriteľ nemôže dostať do horšieho právneho postavenia, v akom bol pred odstúpením od zmluvy, situácia totiž nastala pre neplnenie si povinností dlžníka. Základnou zásadou spotrebiteľského práva je ochrana pred neprijateľnými podmienkami, to však neznamená vylúčenie aplikácie ustanovení na ochranu veriteľa pri neplnení si povinností dlžníka. Teda, odstúpením od zmluvy v zmysle § 506 Obchodného zákonníka zmluva od počiatku nezanikla a naďalej trvá právo veriteľa, a tomu zodpovedajúca povinnosť dlžníka, vrátiť dlžnú sumu spolu s úrokmi z úveru. Tým nie je dotknutý nárok veriteľa na zákonný úrok z omeškania. Žalobca uviedol, že aktuálna vnútroštátna úprava o spotrebiteľských úveroch v ust. § 13 ods. 3 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch rieši otázku plnenia úrokov z úveru pri odstúpení od zmluvy samotným spotrebiteľom za tam upravených podmienok. Podľa uvedeného ustanovenia (jeho vety prvej) ak spotrebiteľ uplatní právo podľa odseku 1, je povinný zaplatíť veriteľovi istinu a úrok z tejto istiny odo dňa, keď sa spotrebiteľský úver začal čerpať, až do dňa splatenia istiny, a to bezodkladne a najneskôr do 30 kalendárnych dní po odoslaní oznámenia o odstúpení od zmluvy veriteľovi. Aj zákon o spotrebiteľských úveroch teda v tomto ustanovení výslovne upravuje povinnosť zaplatíť úrok (ako odplatu za poskytnutie finančných prostriedkov) až do dňa splatenia istiny v prípade, že k odstúpeniu zmluvy došlo úkonom spotrebiteľa. Z uvedených dôvodov, ak zmluvne dohodnuté podmienky neupravujú inak, niet právneho dôvodu, aby pri aplikácii § 506 Obch. zák. neboli veriteľovi priznané úroky z úveru aj za čas po zosplatnení úveru, teda po využití oprávnenia veriteľa odstúpiť od zmluvy pre porušenie povinností dlžníka. Využitím právneho inštitútu, ktorý je určený na ochranu práv veriteľa ako vyplýva z § 506 Obch. zák. sa nemôže veriteľ ocitnúť v horšom právnom postavení, než v akom bol pred odstúpením od zmluvy. Nepriznanie úrokov po realizácii oprávnenia veriteľa na zosplatnenie úveru z dôvodov porušovania povinností dlžníkom podľa názoru konajúceho odvolacieho senátu v predmetnej veci nie je odstránením nerovnováhy medzi spotrebiteľom a dodávateľom (poskytovateľom úveru), ale dostáva poskytovateľa úveru do horšieho postavenia, aké mal pred využitím oprávnenia na zosplatnenie úveru. Naopak porušenie povinností dlžníka z úverovej zmluvy (vedúce k realizácii oprávnenia veriteľa od zmluvy odstúpiť) ho dostáva do výhodnejšieho

postavenia (nemusi ďalej veriteľovi plniť úroky), a tak akceptácia záveru prijatého súdom prvej inštancie (s odkazom na názor v rozhodnutí KS v Prešove 6Co/190/2014) by v konečnom dôsledku bola nesprávnym návodom pre dlžníkov zlepšiť si porušovaním povinností svoje postavenie v úverovom vzťahu. Išlo by tak o situáciu zjavne neakceptovateľnú. Preto žalobca považuje svoj nárok na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu za jednoznačne dôvodný. Žalobca ďalej v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 86,52 %. Žalobca má za to, že súd nesprávne postupoval, ak pri posudzovaní úspechu a neúspechu v konaní prihliadal nielen na úspech v konaní v časti istiny, ale aj v časti príslušenstva. Súd prvej inštancie mal pri určení hodnoty sporu prihliadať iba na žalovanú istinu. Poukázal na rozhodnutia, ktoré uvádzajú, že ak sú úroky len príslušenstvom pohľadávky, pri posudzovaní miery úspechu sa na ne neprihliada (rozsudok KS Trnava č.k. 10CoPr/2/2016 z 27.7.2016, uznesenie NS SR č.k. 60bo/243/2007 z 27.11.2008). Obdobne rozhodol aj Krajský súd v Nitre uznesením č.k. 12Co/145/2017 zo dňa 27.3.2018, v ktorom uviedol, že pri posudzovaní dôvodnosti podaného odvolania odvolací súd urobil záver, že v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP možno považovať takýto výsledok konania, v ktorom bola žalobcovi priznaná celá výška istiny, za úspech žalobcu v konaní, a z toho dôvodu úspešnému žalobcovi patrí náhrada trov konania podľa uvedeného ustanovenia. Rozsudkom č.k. 25Co/40/2018 z 30.5.2018 Krajský súd Nitra zmenil výrok o náhrade trov konania a priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu, pričom uviedol, že úroky sú príslušenstvom pohľadávky (t.j. veci hlavnej) podľa ustanovenia § 121 ods. 3 OZ a znášajú osud hlavnej veci, preto ak sú uplatnené spolu s istinou, netvorí osobitný predmet konania a nejde ani o spojenie dvoch samostatných vecí. Tarifnou hodnotou veci v danom prípade nie je nárok na zaplatenie úrokov, ale nárok na zaplatenie istiny. Cenu jej príslušenstva nemožno rozširujúcim výkladom ustanovenia § 10 ods. 2 vyhlášky zahrnúť do základu pre určenie tarifnej odmeny za tento právny úkon. Súd prvej inštancie stanovil tarifnú hodnotu ako súčet hodnoty veci a kapitalizovanej hodnoty príslušenstva, čím dospel k nesprávnemu stanoveniu tarifnej hodnoty veci pre výpočet tarifnej odmeny za úkon právnej služby vo výške a k pomeru úspechu a neúspechu žalobkyne v konaní. V rozsudku Krajského súdu Nitra č.k. 25Co/90/2018 z 25.7.2018 sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou žalobcu, v zmysle ktorej pri rozhodovaní o práve strany sporu na náhradu trov konania je v takýchto prípadoch potrebné vychádzať výlučne z úspechu strany sporu vo vzťahu k uplatňovanej istine, nehľadiac na prípadný neúspech v časti príslušenstva. Zmluvné úroky, úroky z omeškania, ako aj ďalšie príslušenstvo istiny, ktoré bolo uplatnené spolu s istinou, netvorí osobitný predmet konania a nejde ani o spojenie viacerých samostatných vecí (Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.10.2015 sp.zn. 2 MCdo 13/2014). Vzhľadom na uvedené, súd nemal pri posudzovaní úspechu prihliadať na úspech žalovanej v časti príslušenstva. Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti má žalobca za to, že jeho odvolanie je dôvodné, keďže je daný odvolací dôvod v zmysle ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca navrhuje, aby odvolací súd v zmysle § 388 CSP rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom rozsahu zmenil a vyhovel žalobe v plnom rozsahu a zaviazal žalovaného uhradiť dlžnú sumu do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň žalobcovi priznal náhradu trov konania aj náhradu trov odvolacieho konania.

5. Žalovaná sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrila.

6. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas a oprávnenou osobou, viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania, keď pre nariadenie pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP neboli splnené zákonné podmienky (nebolo potrebné doplniť, resp. zopakovať dokazovanie, nevyžaduje to dôležitý verejný záujem) a po preskúmaní odvolania, ako aj obsahu spisu, dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, v ktorej súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na zaplatenie úroku 19,9 % ročne z nezaplatennej istiny 839,33 € od 15.01.2015 do zaplatenia je potrebné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

7. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, podľa ktorého žalobca ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 07.08.2013 úverovú zmluvu č. XXXXX z ktorej vyplýva, že žalobca poskytol žalovanej úver 1.200 € pri dojednanej fixnej úrokovej sadzbe 19,9 % p.a.. Ročná percentuálna miera nákladov bola 30,48 %, priemerná RPMN ku dňu uzatvorenia zmluvy bola 48,52 %, celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť predstavovala sumu 1.694,80 €. Poplatok za poskytnutie úveru v zmluve bol stanovený na sumu 100 €. Žalovaná sa zaviazala splácať úver v 36 pravidelných mesačných anuitných splátkach vo výške 44,30 €, splatných 20. deň kalendárneho mesiaca, pričom prvá splátka

bola stanovená na deň 20.08.2013. Konečná splatnosť úveru bola určená na 20.07.2016. Súčasťou zmluvy sú Všeobecné obchodné podmienky a Sadzobník poplatkov. Z výpisu z úverového účtu vyplýva, že žalovaná úver vo výške 1.200 € čerpala jednorazovo 07. augusta 2013. Zo špecifikácie istiny a prehľadu splácania zo dňa 08.02.2017 vyplýva, že žalovaná splatila na istinu úveru sumu 360,67 €. Z písomnosti žalobcu zo dňa 23.12.2014 - Výzva na predčasné splatenie úveru vyplýva, že žalobca vyzval žalovanú z dôvodu nedodržania dohodnutých zmluvných podmienok na predčasné splatenie úveru do 14.01.2015. Preto súd prvej inštancie zaviazal žalovanú zaplatiť žalobcovi istinu 839,33 €, úrok z úveru v sume 69,11 €, úrok z omeškania 1,71 € a úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 839,33 € od 11.03.2015 do zaplataenia a vo výške 5 % ročne zo sumy 69,11 € od 15.01.2015 do zaplataenia, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku, t. j. v nároku na zaplataenie zmluvného úroku z nezaplataenej istiny po zosplataení úveru a nároku na zaplataenie poplatkov vo výške 65,74 €, súd prvej inštancie žalobu zamietol.

8. Žalobca v odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a odvolával sa na rozsiahlu rozhodovaciu prax slovenských, ale aj českých súdov, v otázke, ktorá bola doteraz nejednotná. Odvolací súd uvádza, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Naopak nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

9. Odvolací súd predovšetkým k otázke možnosti priznať žalobcovi ako veriteľovi nárok na zaplataenie zmluvného úroku vo výške 19,9 % ročne z nezaplataenej istiny po mimoriadnom zosplataení úveru, ktorý mu bol súdom prvej inštancie v rozhodnutí zamietnutý uvádza, že je pravdou, že doterajšia rozhodovacia činnosť okresných a krajských súdov bola v tomto smere nejednotná, niektoré rozhodnutia priznávali veriteľom právo na zmluvné úroky i po zosplataení alebo splatnosti úveru až do zaplataenia istiny, iné rozhodnutia priznávali veriteľom iba právo na zmluvné úroky do splatnosti alebo predčasného (mimoriadneho) zosplataenia úveru. Avšak odvolací súd dáva do pozornosti uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 42/2020 zo 16. júna 2020, ktoré zjednotilo doterajšiu polemiku k danej problematike. Predmetné rozhodnutie ako rozhodnutie zásadného významu bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod R 5/2021. Jeho právna veta znie: „Po vyhlásení predčasnej splatnosti spotrebiteľského úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.“ Na uvedené rozhodnutie nadviazali ďalšie rozhodnutia NS SR napr. sp. zn. 1Cdo/94/2019, 2Cdo/83/2020, 3Cdo/35/2020, 4Cdo/66/2020, 5Cdo/46/2020, 6Cdo/56/2020, 7Cdo/186/2020, 8Cdo/135/2020, 9Cdo/24/2020, v dôsledku čoho možno v ňom uvedený právny názor ohľadom predmetnej právnej otázky považovať za ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu.

10. Dovolací súd v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 po poukaze na nesúlady v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplataení úveru v rozhodovacej praxi odvolacích súdov konštatoval, že za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k jeho zosplataeniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za ne získanou, dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinností profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravídla vyššie ako úroky z omeškania. Tento záver je zároveň odrazom zásady nemo turpitudinem suam allegare potest, t. j. nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti (protiprávneho konania). Zosplataenie je inštitút slúžiaci ochrane veriteľa; podstata úverového vzťahu a jeho existencia zostáva zachovaná. Veriteľ nemá peňažné prostriedky, patrí mu za ne dohodnutá odmena. Záväzok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, keďže dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškание k povinnosti platiť zmluvné úroky pristupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. Inak povedané, dlžníkovi zostáva záväzok platiť úrok rovnaký, ako v čase jeho dojednania, t. j. veriteľovi patrí úrok v rovnakej výške a za rovnaké obdobie, bez ohľadu na to, či k omeškaniu dlžníka s platením úveru došlo alebo nedošlo. Pre spotrebiteľa je však nevýhodné, aby platiť úroky až do zaplataenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplataenia istiny, jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by totiž

spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, tzn. že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť však dlžník-spotrebiteľ nemá v prípade dojednaní, ktoré umožňujú navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania, nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z tohto dôvodu potom dojednanie, ktorým sa dlžník-spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Na druhej strane postavenie veriteľa-dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednaní nezhorší, pretože

v prípade, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda, jeho právo zostáva zachované, pravda po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. Najvyšší súd SR vo veci sp. zn. 5Cdo/42/2020 na základe vyššie uvedeného dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí.

11. Odvolací súd si uvedomuje, že v čase vydania rozhodnutia súdom prvej inštancie, nebol názor vyslovený dovolacím súdom ešte použiteľný, preto nemohlo prísť k nesprávnemu právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie, ako to namietal žalovaný, avšak vzhľadom na vyššie citované uznesenie Najvyššieho súdu SR je potrebné, aby súd prvej inštancie pri svojom opätovnom rozhodovaní konal v súlade s predmetným uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 42/2020. Preto odvolací súd dospel k záveru, že je rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutom výroku, ktorým súd zamietol žalobu v časti priznania zmluvných úrokov po mimoriadnom zosplatnení úveru a v závislom výroku o náhrade trov konania potrebné zrušiť, v súlade s § 389 ods. 1 písm. c) CSP a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie (§ 391 CSP). Vo zvyšnej zamietajúcej časti, ktorým súd prvej inštancie zamietol nárok žalobcu na zaplatenie poplatkov vo výške 65,74 € zostáva rozhodnutie súdu prvej inštancie nedotknuté, nakoľko nebolo v tejto časti napadnuté odvolaním.

12. V ďalšom konaní bude súd prvej inštancie skúmať, či boli splnené podmienky na priznanie nároku na zmluvné úroky po mimoriadnom zosplatnení úveru, určí rozsah nároku a rozhodne v súlade s rozhodnutím Najvyššieho súdu SR sp. z. 5 Cdo 42/2020. Svoje nové rozhodnutie primerane zdôvodní s poukazom na § 220 ods. 2 CSP.

13. Podľa § 396 ods. 2 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí vo veci.

14. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).